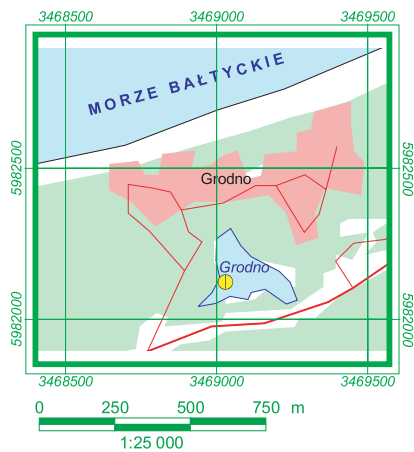

stra wody, którego prawdopodobną przyczyną jest eksploatacja kruszywa w Storkowie. Ponadto zauważono, iż rozwój osadnictwa letniskowego postępuje niezwykle dynamicznie. W granicach miasta brzegi jeziora są w wielu miejscach zdegradowane, szczególnie w rejonie odpływu wód.

Grodno (inna nazwa Gardno) położone jest na wyspie Wolin, w obrębie Wolińskiej Moreny Czołowej w granicach Wolińskiego Parku Narodowego. Jest to niewielki zbiornik polodowcowy o nieregularnym kształcie. Nad jego brzegami znajdują się skarpy porośnięte buczyną. Zarówno przebieg linii brzegowej, jak i konfiguracja dna są urozmaicone. Przy południowym brzegu zlokalizowano niewielką wysepkę.

Grodno jest położone ok. 250 metrów od wysokiego klifowego brzegu Bałtyku. Nie posiada dopływów i odpływów powierzchniowych.

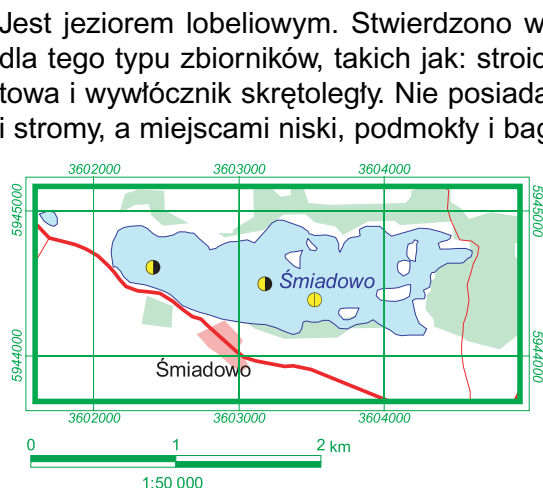
Jezioro jest w małym stopniu użytkowane turystycznie (teren zamkniętego ośrodka wypoczynkowego). Otoczenie jeziora zostało zagospodarowane pod względem rekreacyjnym. Przy północnym brzegu zlokalizowano pomost oraz magazyn sprzętu pływającego.

Grodno posiada niezbyt korzystne warunki morfometryczne, które wskazują na **III kategorię** podatności na degradację.

Jakość wód jeziora, zarówno w roku 2002, jak i 2003, odpowiadała **II klasie** czystości. Pod względem stanu sanitarnego w roku 2002 wody zaliczono do II klasy czystości, a w roku 2003 spełnione zostały wymagania I klasy czystości. W obu analizowanych latach w sierpniu stwierdzono utworzenie się niepełnej stratyfikacji letniej. Przeprowadzone badania wykazały bardzo niską zawartość tlenu w warstwie naddennej, podwyższoną zawartość substancji organicznych oraz fosforu całkowitego. Niewielka zawartość chlorofilu oraz suchej masy sestonu świadczą o niskiej produkcji pierwotnej.

Śmiadowo położone jest na Obszarze Chronionego Krajobrazu „Pojezierze Drawskie”, w zlewni Gwdy.

Jest jeziorem lobeliowym. Stwierdzono występowanie gatunków roślin charakterystycznych dla tego typu zbiorników, takich jak: stroiczka wodna, poryblin jeziorny, brzeżyca jednokwiatowa i wywłócznik skrętoległy. Nie posiada dopływów i odpływu. Miejscami brzeg jest wysoki i stromy, a miejscami niski, podmokły i bagnisty. Z mokradł leśnych, położonych po wschodniej i północno-wschodniej stronie misy jeziornej, następują okresowe dopływy wód do jeziora.

Lasy stanowią 37,5% powierzchni zlewni bezpośredniej. Pozostały procent stanowią pola uprawne, łąki, pastwiska i nieużytki, które występują po zachodniej i południowej stronie jeziora. Na południowym brzegu jeziora położona jest wieś Śmiadowo.

Jezioro Śmiadowo nie spełnia roli odbiornika ścieków z punktowych źródeł zanieczyszczeń. Ścieki bytowe ze wsi Śmiadowo są gromadzone w zbiornikach bezodpływowych, a następnie wywożone do oczyszczalni w Bornem Sulinowie.

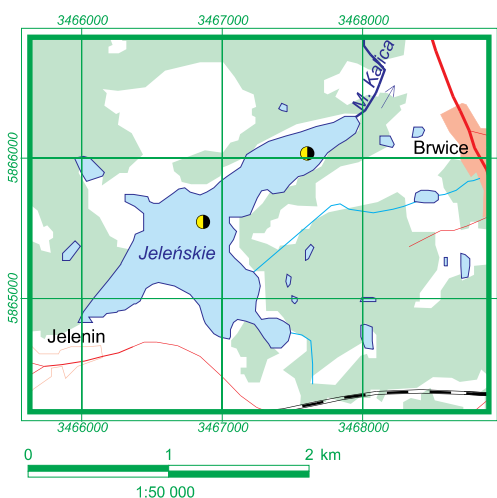
W okresie wiosennym warunki tlenowe były dobre. Latem wystąpiła stratyfikacja wód, a zawartość tlenu w hypolimnionie była minimalna. Jezioro charakteryzowała niewielka produkcja pierwotna, o czym świadczyły wielkości stężeń chlorofilu i suchej masy sestonu. W fitoplanktonie dominowały okrzemki.

Sumaryczna ocena stanu czystości wód jeziora pozwoliła na zakwalifikowanie ich do **II klasy** czystości, a po uwzględnieniu cech naturalnych zbiornika i jego zlewni można zaliczyć jezioro do **II kategorii** podatności na degradację. Jest to więc jezioro o wodach dobrej jakości, umiarkowanie podatne na wpływy zewnętrzne. Warunki sanitarne wód (miano Coli typu kałowego) odpowiadały I klasie czystości.

Jeleńskie położone jest na Pojezierzu Myśliborskim, w otulinie Cedyńskiego Parku Krajobrazowego.

Jest zbiornikiem głębokim, którego wody podlegają stratyfikacji termicznej. Posiada piaszczyste dno o zróżnicowanej konfiguracji. Przebieg linii brzegowej jest nieregularny, a kształt miśy jeziornej przypomina sylwetkę leżącego ptaka.

Jezioro położone jest przy strefie wododziałowej pomiędzy zlewnią Rurzycy i zlewnią Słubi. Posiada kilka niewielkich dopływów, których wody są bogate w związki organiczne. Jakość ich wód odpowiada II klasie, a stan sanitarny nie wzbudza zastrzeżeń. Odpływ wód z jeziora o nazwie Mała Kalica zasila rzekę Rurzycę.

Zlewnia bezpośrednia jeziora stanowi jednocześnie jego zlewnię całkowitą; lasy zajmują około 40% jej powierzchni, a użytki rolne 55%. W granicach zlewni znajdują się 2 miejscowości: Jelenin i Brwice, w których gospodarka ściekowa jest oparta o zbiorniki bezodpływowe. We wsi Jelenin znajduje się gminne kąpielisko, boisko sportowe oraz niewielki ośrodek domków campingowych z polem namiotowym.

Uwarunkowania morfometryczne zbiornika oraz ukształtowanie jego zlewni wskazują na **II kategorię** podatności na degradację.

Wody jeziora Jeleńskiego zakwalifikowane zostały do **II klasy czystości**. Pod względem stanu sanitarnego nie budziły zastrzeżeń, spełniały wymagania I klasy.

Badania letnie wykazały wysokie wartości stężenia związków organicznych określanych wskaźnikiem $CHZT_{Cr}$.

Latem stwierdzono, że do 3 metra głębokości natlenienie wód jeziora było odpowiednie. Natomiast poniżej 7 metra wystąpiło zupełne odtlenienie. Podczas badań przeprowadzonych w III dekadzie marca oraz w III dekadzie sierpnia w wodach jeziora nie zaobserwowano zakwitów fitoplanktonu. Jednak wyczerpanie zasobów tlenu w hypolimnionie oraz w dolnych partiach metalimnionu świadczą o tym, że w wodach jeziora występują okresy charakteryzujące się wysoką produkcją pierwotną.

Niewlino (Nobliny) położone jest na Pojezierzu Szczecińskim.

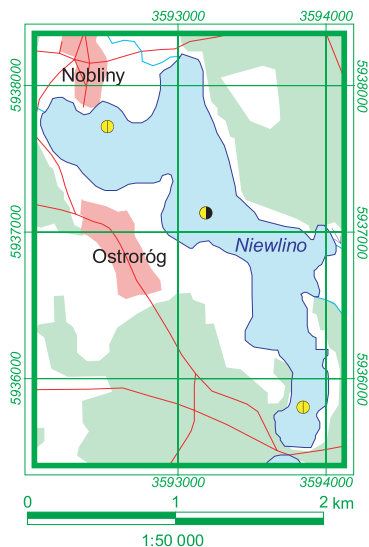
Jest zasilane przez dwa niewielkie dopływy. W rejonie dopływu wód z północnego-zachodu, nad jeziorem rozciągają się łąki i pastwiska. Drugi dopływ (z północy) przyjmuje ścieki z oczyszczalni w Łubowie. Odpływ wód usytuowany jest na południowym krańcu jeziora Niewlino. Zasila wody rzeki Piławy, która jest dopływem Gwdy.

Lasy w zlewni bezpośredniej zajmują ok. 67% jej powierzchni. Pola uprawne, łąki, pastwiska i nieużytki występują w rejonie wsi Nobliny i Ostroróg. Ścieki w tych miejscowościach są gromadzone w zbiornikach bezodpływowych.

Wiosną nastąpił dopływ znacznej ilości związków azotu ze zlewni, na co wskazują stężenia azotu mineralnego. Wody jeziora charakteryzowały się podwyższonymi stężeniami azotu ogólnego i fosforu ogólnego. Produktywność jeziora była niewielka, o czym świadczyły takie

wskaźniki, jak chlorofil i sucha masa sestonu. W fitoplanktonie reprezentowanym niezbyt licznie dominowały okrzemki. Latem wystąpiła stratyfikacja termiczna wód. Hypolimnion był całkowicie odtlony.

Sumaryczna ocena jakości wód odpowiada **II klasie czystości**. Pod względem bakteriologicznym (miano Coli typu kałowego) spełnione były uwarunkowania I klasy czystości. Parametry morfometryczne zbiornika i jego zlewni wskazują na **II kategorię** podatności na degradację.

Jezioro **Krzywe Dębsko** położone jest w rozległej rynnicy polodowcowej, w granicach otuliny Drawieńskiego Parku Narodowego.

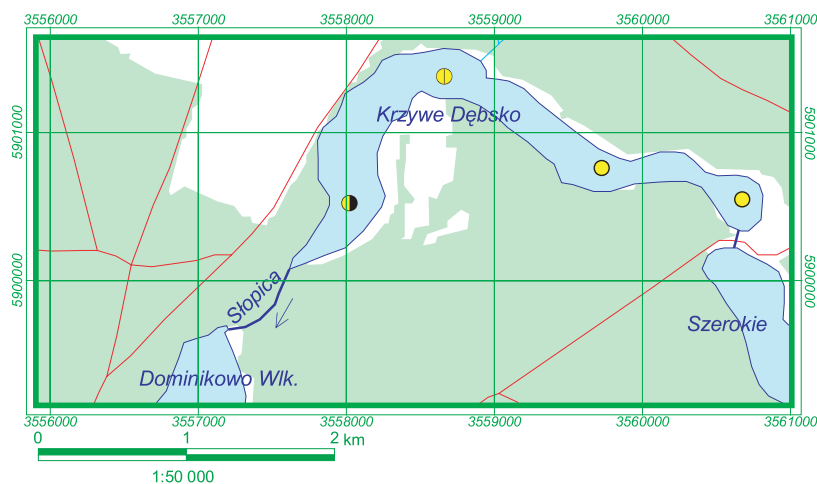
Jezioro posiada dwa niewielkie dopływy. Jeden dopływa z jeziora Szerokie, a drugi odwadnia śródleśne i śródłąkowe mokradła położone na północ od jeziora. Odpływ z jeziora Krzywe Dębsko jest usytuowany w południowo zachodniej części zbiornika, jego wody zasilają jezioro Dominikowo Duże.

Lasy w zlewni bezpośredniej zajmują 83% powierzchni. Pozostały procent stanowią pola uprawne, łąki, pastwiska i nieużytki, które występują w rejonie wsi Dębsko. Jezioro nie jest odbiornikiem ścieków z punktowych źródeł zanieczyszczeń.

Pomiędzy jeziorami Szerokie i Krzywe Dębsko zlokalizowano pole namiotowe.

Wody jeziora charakteryzowała niewielka produkcja pierwotna, o czym świadczyły zawartości: chlorofilu i suchej masy sestonu. W fitoplanktonie dominowały okrzemki.

W okresie letnim na najgłębszym stanowisku wystąpiła pełna stratyfikacja. Hypolimnion był całkowicie odtlony.

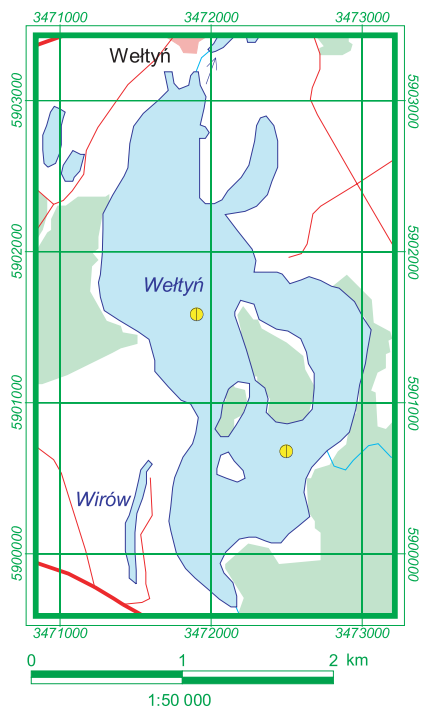
W warstwie przydennej stwierdzono bardzo wysokie stężenia fosforanów oraz fosforu całkowitego.

Na podstawie sumarycznej oceny jakości wód oraz po uwzględnieniu naturalnych cech zbiornika i jego zlewni, wody jeziora Krzywe Dębsko zaliczone zostały do **II klasy czystości** i do **II kategorii** podatności na degradację. W jeziorze panowały dobre warunki sanitarne (miano Coli typu kałowego – I klasa).

Jezioro **Wełtyńskie** położone jest na Równinie Wełtyńskiej, około 6 kilometrów na wschód od Doliny Odry. Stanowi ostoję ptasią o randze europejskiej.

Jest zbiornikiem średnio-głębokim, jego wody podlegają częściowej stratyfikacji. Przebieg linii brzegowej jest nieregularny, silnie urozmaicony – występują liczne zatoki oraz 3 wyspy. Jego dopływami są 2 ciekł okresowo wypełnione wodą. Odpływ wód z jeziora to początek Kanału Wełtyńskiego, który jest bezpośrednim dopływem Odry.

W zlewni bezpośredniej jeziora użytki rolne zajmują około 70% powierzchni, a lasy niespełna 30%. W miejscowości Wełtyń znajduje się przystań rybacka oraz pomost dla motorówek przewożących turystów na wyspy.

Jezioro Wełtyńskie jest zapleczem rekreacyjno-wypoczynkowym dla mieszkańców Gryfina i Szczecina. Ośrodki campingowe oraz osiedla letniskowe są ulokowane wzdłuż zachodniego brzegu oraz na wyspach. Na wschodnim brzegu zlokalizowano pole namiotowe. Gospodarka ściekowa obiektów rekreacyjnych oparta jest o zbiorniki bezodpływowe.

Uwarunkowania morfometryczne zbiornika oraz ukształtowanie jego zlewni wskazują na **II kategorię** podatności na degradację. Oznacza to umiarkowaną podatność na wpływy zewnętrzne.

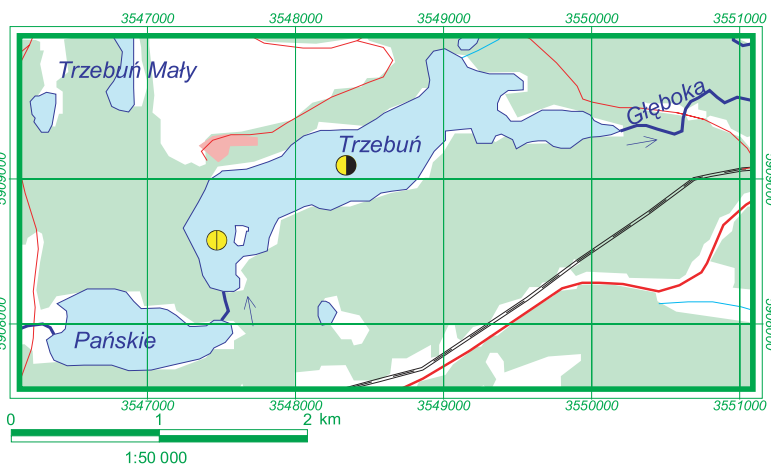
Na podstawie przeprowadzonych badań wody jeziora zostały zaliczone do **II klasy czystości**. Stwierdzono podwyższoną ilość substancji organicznych oraz azotu ogólnego. Latem warstwa naddenna jeziora charakteryzowała się złym natlenieniem oraz wysokimi stężeniami: fosforanów, fosforu całkowitego i azotu amonowego.

Wiosną wystąpił niezbyt intensywny zakwit okrzemek, natomiast latem podczas prowadzonych badań nie stwierdzono nadmiernego rozwoju fitoplanktonu. Pod względem stanu sanitarnego jakość wód spełniała normy I klasy.

Jezioro **Trzebuń** położone jest wśród lasów, przy południowej granicy Poligonu Drawskiego. Przez jezioro przepływa struga o nazwie Głęboka (prawobrzeżny dopływ Drawy).

Trzebuń jest zbiornikiem rynnowym rozciągniętym równoleżnikowo. Konfiguracja dna nie jest nadmiernie urozmaicona. Występują liczne zatoki, a w części zachodniej niewielka wysepka. Wody jeziora podlegają letniej stratyfikacji termicznej.

Zlewnia bezpośrednia jest zalesiona. Nad jeziorem nie ma punktowych źródeł zanieczyszczeń. Na północnej skarpie usytuowano wojskowy ośrodek wypoczynkowy. Obiekt ten nie ma unormowanej gospodarki ściekowej – odbiornikiem ścieków są doły chłonne. Pomiedzy jeziorami Pańskie i Trzebuń znajduje się pole namiotowe. Na południe od jeziora przebiega droga krajowa nr 20 oraz tory kolejowe (połączenie lokalne na trasie Stargard Szczeciński – Szczecinek). Natomiast na północ od jeziora przebiega droga do Jaworza, która podczas przemieszczania się wojsk na poligonie może być okresowo zamknięta.

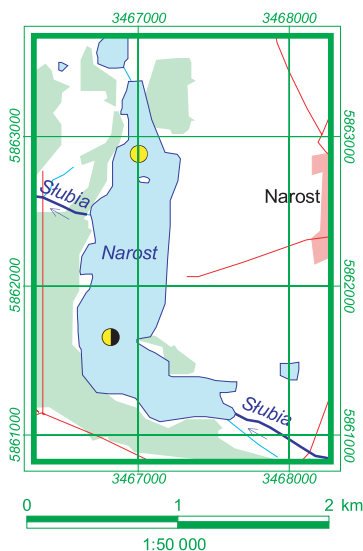

Uwarunkowania morfometryczne zbiornika oraz ukształtowanie jego zlewni wskazują na **II kategorię** podatności na degradację.

Wody jeziora Trzebuń zaliczono do **II klasy czystości**. Pod względem stanu sanitarnego spełniały normy I klasy.

W wodach jeziora stwierdzono niskie stężenia związków biogenych. Wiosną fitoplankton nie był zbyt liczny, dominowały okrzemki. Przezroczystość wód wynosiła 3 metry. Natomiast latem wystąpił zakwit sinic z rodzaju *Oscillatoria*, a widzialność krążka Secchiego obniżyła się do 0,3 m. W odtlenionej warstwie naddanej jeziora stwierdzono bardzo wysokie stężenia związków fosforu.

Narost położone jest na Pojezierzu Myśliborskim w otulinie Cedyńskiego Parku Krajobrazowego. Przez jezioro przepływa rzeka Słubia.

Kształt misy jeziornej w przybliżeniu przypomina literę L. W części północnej zbiornika znajdują się 2 wysepki. Wzdłuż brzegów rośnie pas trzciny o szerokości od 3 do 10 metrów. Jest to jezioro stosunkowo głębokie, o urozmaiconej konfiguracji dna. Jego wody podlegają letniej stratyfikacji.

Brzegi jeziora od strony zachodniej i południowej są porośnięte lasem, który należy do dużego kompleksu o nazwie Puszcza Piaskowa. Wzdłuż wschodnich bezleśnych brzegów ciągną się pasmowo zadrzewienia.

W zlewni bezpośredniej jeziora przeważają tereny użytkowane rolniczo. Grunty rolne zajmują ponad 70% powierzchni, a lasy około 25%.

Jezioro Narost nie jest bezpośrednim odbiornikiem ścieków z punktowych źródeł zanieczyszczeń. Na jakość wód negatywnie oddziałują zanieczyszczenia obszarowe wprowadzane do jeziora z wodami dopływów. Głównie są to nadmierne ilości

związków organicznych. Jakość wód Słubii pod względem fizykochemicznym odpowiadała II klasie czystości, natomiast pod względem bakteriologicznym spełnione były normatywy I klasy.

Uwarunkowania morfometryczne zbiornika oraz ukształtowanie jego zlewni wskazują na **II kategorię** podatności na degradację.

Jakość wód jeziora Narost odpowiadała **II klasie czystości**. Natomiast ze względu na miano Coli typu kałowego wody zaliczono do I klasy.

Wody jeziora charakteryzują podwyższone stężenia fosforu całkowitego i wysokie zawartości chlorofilu „a”, co wskazuje na znaczną produkcję pierwotną, która miała miejsce w porze wiosennej. Dominowały okrzemki. W okresie letnim stwierdzono odtlenienie hypolimnionu, a także wysoką zawartość związków fosforu w warstwie przydennej.

Jezioro **Іńsko-Odnoga Linowska** było dawniej zatoką jeziora Іńsko. Podział jeziora na dwa zbiorniki – Іńsko o powierzchni 486,6 ha i Іńsko-Odnoga Linowska o powierzchni 101,8 ha – spowodowała grobla, po której przebiega droga z Іńska do Chociwła. Obecnie oba akweny łączą jedynie przepust pod drogą, który umożliwia wyrównanie poziomu wód.

Odnoga Linowska (położona na zachód od jeziora Іńsko) jest zasilana niewielkimi dopływami oprowadzającymi wodę z terenów podmokłych. Cieki te są zasobne w związki humusowe. Brzegi jeziora są wysokie, wzdłuż nich rosną szpalery drzew. W rejonach południowym i północno-zachodnim znajdują się niewielkie enklawy leśne.

W zlewni bezpośredniej przeważają grunty orne, które obecnie nie są użytkowane. Do początku lat 90. we wsi Miałka prowadzono ściotową hodowlę bydła.

Jezioro jest użytkowane rekreacyjnie. Na południowym brzegu zlokalizowano pole namiotowe. We wsi Miałka oraz na obrzeżach wsi Linówko powstają osiedla domków letniskowych. Gospodarka ściekowa w obrębie tych miejscowości oparta jest o zbiorniki bezodpływowe.

Jezioro jest umiarkowanie podatne na degradację – **II kategoria**.

Wody Odnogi Linowskiej zaliczono do **II klasy**. Wyniki badań bakteriologicznych spełniały wielkości normatywne I klasy.

Warstwa powierzchniowa wód nie była zbyt zasobna w związku azotu i fosforu. Niemniej latem wystąpił bardzo intensywny rozwój sinic – głównie z rodzaju *Oscillatoria*. W warstwie naddennej stwierdzono brak tlenu oraz wysokie stężenia fosforu ogólnego i fosforanów.

Strzeszowskie jest położone w Dolinie Tywy na Pojezierzu Myśliborskim. Odpływ wód z tego jeziora zasila rzekę Tywę.

Kształt misy jeziornej jest nieregularny, a konfiguracja dna nie jest zbyt urozmaicona. Brzegi są płaskie. Występuje jeden głęboczek w rejonie północno-wschodnim. Wody jeziora podlegają letniej stratyfikacji.

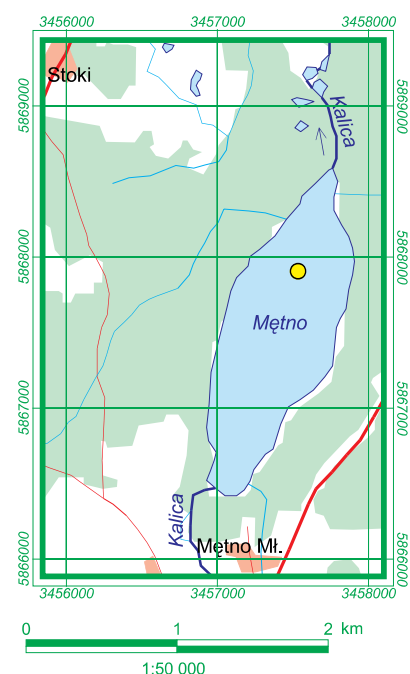
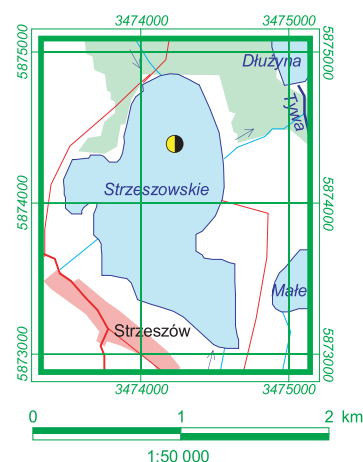
Omawiane jezioro jest usytuowane tuż przy dziale wodnym pomiędzy rzeką Tywą i Rurycą. Obie rzeki są I-rzędowymi dopływami Odry. W zlewni bezpośredniej przeważają grunty orne, które zajmują 70% powierzchni, łąki – 14%, a lasy – 3%. Na wschód od jeziora położona jest kopalnia kredy jeziornej.

Jezioro znajduje się pod wpływem zanieczyszczeń obszarowych z rejonu wsi Strzeszów. Dotychczas miejscowość ta nie została skanalizowana. W rejonie odpływu wód z jeziora mieści się ośrodek campingowy z plażą i pomostami. Ogólnodostępną plażę zlokalizowano w zatoce południowej. Zabudowa rekreacyjna jest rozciągnięta wzdłuż całego zachodnio-południowego brzegu.

Jakość wód cieków zasilających jezioro spełnia wymagania II klasy czystości. Na ocenie zaważyły koncentracje związków organicznych oraz stężenia fosforu ogólnego. Pod względem bakteriologicznym spełnione były normy I klasy.

Jezioro jest umiarkowanie podatne na wpływy zewnętrzne – **II kategoria**.

Jakość wód jeziora Strzeszowskiego spełniała wymagania **II klasy czystości**. Wartości miana Coli nie wzbudzały zastrzeżeń – wyniki odpowiadały normatywom I klasy.

Zawartość fosforu ogólnego i azotu ogólnego w wodach jeziora była podwyższona. Stwierdzono wysokie stężenia związków organicznych wyrażanych wskaźnikiem $ChZT_{Cr}$. Wzdłuż brzegów zaobserwowano masowe występowanie zielenic nitkowatych, natomiast rozwój fitoplanktonu w toni wodnej był niewielki.

Latem w odtlenionej warstwie naddennej jeziora wystąpiły bardzo wysokie stężenia fosforanów, azotu amonowego i związków organicznych.

Mętno położone jest na Pojezierzu Myśliborskim w granicach Cedyńskiego Parku Krajobrazowego. Przez jezioro przepływa Kalica, która jest lewobrzeżnym dopływem Rurycy.

Jezioro to jest zbiornikiem płytkim, polimiktycznym. Kształt misy jeziornej jest owalny, wydłużony południkowo. Brzegi jeziora są podmokłe, trudnodostępne. Zabudowania wsi Mętno, położone na południu w rejonie dopływu wód Kalicy, odseparowane są od jeziora podmokłymi łąkami. Niewielki bezleśny obszar położony na południowo-zachodnim brzegu nie jest użytkowany pod względem rolniczym i został przeznaczony na rekreację.

Około 5 km na północny-wschód od jeziora położone jest miasto Chojna. Przy południowych rubieżach tego miasta zlokalizowano lotnisko, które do 1993 roku było użytkowane przez wojska radzieckie.

Obecnie jezioro nie jest odbiornikiem zanieczyszczeń z punktowych źródeł. Do roku 2002 do dopływu północno-wschodniego odprowadzane były oczyszczane odcieki ze składowiska odpadów w miejscowości Kaliska. Gospodarka ściekowa wsi położonych w zlewni oparta jest o zbiorniki bezodpływowe.

Jakość wód dopływających kształtowała się następująco: wody Kalicy zaliczono do III klasy z uwagi na stężenia fosforu ogólnego oraz miano Coli typu kałowego, a wody dopływu z północnego-wschodu były obciążone wysokimi ponadnormatywnymi stężeniami związków azotu.

Uwarunkowania morfometryczne zbiornika oraz ukształtowanie jego zlewni są niekorzystne. Wskazują na dużą podatność na wpływy zewnętrzne – **poza kategorią**.

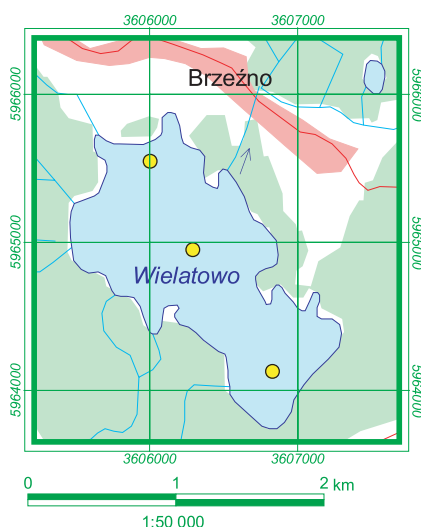
Na podstawie badań jezioro Mętno zakwalifikowano do **III klasy czystości**. Pod względem bakteriologicznym wody spełniały wymagania I klasy. Badania w zakresie stężeń metali ciężkich i pestycydów nie wykazały przekroczeń wartości normatywnych.

Wody jeziora odznaczały się bardzo wysoką zawartością azotu mineralnego oraz azotu całkowitego. Także zawartość: fosforu całkowitego, chlorofilu „a” i związków organicznych (CHZT_{cr}) była wysoka. Natlenienie warstwy naddennej było prawidłowe.

W wiosennym zakwicie dominowały okrzemki, a w letnim sinice (głównie *Gomphosphaeria lacustris*). Widzialność krążka Secchiego, określająca przezroczystość wód, była niska, szczególnie latem – 0,9 m.

Wielatowo położone jest w strefie wododziałowej pomiędzy zlewniami Gwdy i Parsęty. Jest to zbiornik płytki, polimiktyczny, zeutrofizowany. Zaliczany jest do jezior lobeliowych. Nie odnotowano występowania gatunków roślin charakterystycznych dla tego typu zbiorników.

Jezioro posiada dwa niewielkie dopływy i odpływ, które są jedynie okresowo wypełnione wodą. Dopływ wód do jeziora odbywa się głównie z południowo-zachodnich obszarów leśnych (lasy łęgowe) oraz z torfowisk i bagien leśnych położonych po zachodniej stronie jeziora. Taki charakter zlewni powoduje, iż wody dopływów zawierają znaczne ilości substancji humusowych. W bezpośrednim otoczeniu jeziora przeważają lasy, a udział ich przekracza 65% powierzchni zlewni. Na obrzeżach zlewni bezpośredniej położone są niewielkie wsie Brzeźno i Krasno-brzeg (na północy) i wieś Nizinne na południu.

Jezioro Wielatowo nie spełnia roli odbiornika ścieków z punktowych źródeł zanieczyszczeń.

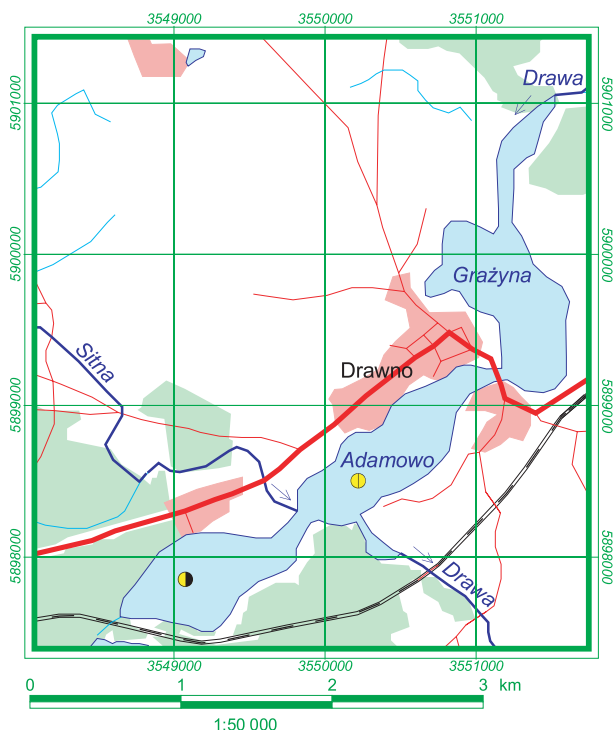
Cechy naturalne zbiornika i jego zlewni są niekorzystne, odpowiadają **III kategorii** podatności na degradację.

Na podstawie przeprowadzonych badań wody jeziora zaliczono do **III klasy czystości**. Pod względem bakteriologicznym spełnione były normy I klasy.

W wodach jeziora wystąpiła obfita produkcja pierwotna, o czym świadczyły ponadnormatywne ilości chlorofilu i duże ilości sestonu. Spowodowało to obniżenie przezroczystości wód. W letnim zakwicie fitoplanktonu dominowały sinice z rodzaju *Microcystis*. Pomimo iż jest to jezioro polimiktyczne, latem w warstwie naddennej stwierdzono niskie zawartości tlenu.

Jezioro **Dubie Południowe** (Adamowo) położone jest w granicach otuliny Drawieńskiego Parku Narodowego. Na jego północnym brzegu rozciągają się zabudowania miasta Drawno.

Zbiornik o wydłużonym kształcie, posiada w części środkowej przewężenie. Część wschodnia jest zasilana przez wody rzeki Drawy (II klasa czystości), a zachodnia przez kilka mniejszych cieków. Wody tych niewielkich dopływów charakteryzują się dużą zawartością materii organicznej, substancji biogenych (związki azotu i fosforu) oraz obniżonym stanem sanitarnym.

Przed rokiem 1993 do jeziora odprowadzane były nieoczyszczone ścieki bytowe z miasta Drawno. Obecnie ścieki te są oczyszczane na oczyszczalni komunalnej, a ich odbiornikiem jest Drawa poniżej jeziora.

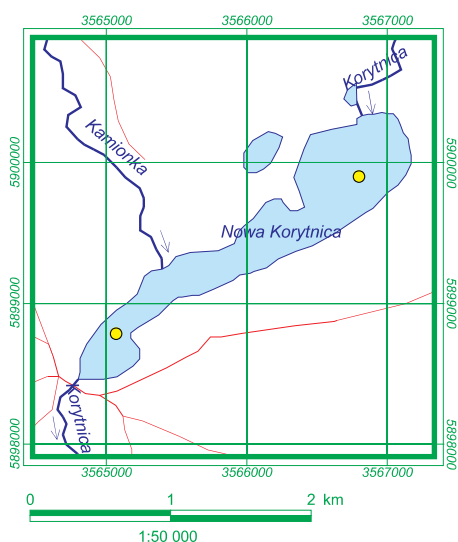
Jezioro posiada niekorzystne warunki morfometryczne i zlewniowe – **III kategoria** podatności na degradację.

Wody jeziora zaliczono do **III klasy czystości**, o czym decydowały głównie wysokie stężenia związków azotu i fosforu, soli mineralnych i związana z tym produkcja pierwotna. Warunki sanitarne wód jeziora nie budziły zastrzeżeń – I klasa czystości.

W okresie letnim na najgłębszym stanowisku wystąpiło pełne uwarstwienie termiczne, na którym zawartość tlenu w hypolimnionie była śladowa. Rezultatem dużej żyzności wód był obfity rozwój fitoplanktonu, o czym świadczyły bardzo wysokie ilości chlorofilu i sestonu oraz niska przezroczystość wód. Latem

w różnorodnym gatunkowo fitoplanktonie dominowały okrzemki, którym towarzyszyły sinice.

Jezioro **Nowa Korytnica** położone jest wśród lasów Puszczy Drawskiej, w szerokiej zatorfionej dolinie rzeki Korytnica.

Jest zbiornikiem bardzo płytkim, polimiktycznym. Przebieg linii brzegowej oraz konfiguracja dna nie są zbyt urozmaicone.

Zlewnia bezpośrednia jest całkowicie zalesiona. Nie ma punktowych źródeł zanieczyszczeń odprowadzanych do jeziora. Jezioro podlega umiarkowanej presji turystycznej. W rejonie odpływu wód z jeziora zlokalizowano: pole biwakowe oraz zabudowania należące do Lasów Państwowych, a na ich zapleczu osiedle przyczep campingowych.

Jezioro posiada niekorzystne warunki morfometryczne oraz zlewniowe, które powodują brak odporności na degradację – **poza kategorię**.

Jakość wód odpowiadała **III klasie czystości**, a wyniki badań bakteriologicznych spełniały normy I klasy.

Wody jeziora charakteryzowały się wysoką zawartością

substancji organicznej, mineralnej, fosforu całkowitego i azotu mineralnego.

Latem produkcja pierwotna w jeziorze była wysoka, o czym świadczą ponadnormatywne wartości chlorofilu. Wystąpił bardzo intensywny zakwit sinic. Dominantami były: *Oscillatoria rubescens* i *Aphanizomenon flos-aque*. Przezroczystość wody była niewielka, poniżej 1 metra. Latem, pomimo panującej w wodach homotermii (wyrównana temperatura od powierzchni do dna), w warstwie naddennej jeziora stwierdzono jedynie śladowe ilości tlenu.